

Uanset det amerikanske valg står verden over for atomkrig Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 74, 1. november 2024

Ikke korrekturlæst.

Uanset det amerikanske valg står verden over for atomkrig – Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 74, 1. november 2024; udskrift af bemærkninger fra Helga Zepp-LaRouche [HZL] [AMB] [SSU]

1. november 2024 (EIRNS)–ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er det 74. møde i træk, vi afholder. Mit navn er Anastasia Battle; jeg er jeres ordstyrer, og det samme er mine medordstyrere Dennis Small og Dennis Speed. Tak, fordi I er kommet i dag på dette meget turbulente tidspunkt. Vi skabte dette forum for 74 uger siden for at forene fredsbevægelsen i hele verden. Samle folk fra alle ideologier, der ønsker ægte fred, og fra alle nationer. Hvis vi rent faktisk skal stoppe tredje atomkrig, er det, hvad vi er nødt til at gøre. Det er præcis det, vi står over for, og det vil I høre om i dag. Jeg lægger dagsordenen ud i chatten.

Vi gør det lidt anderledes i dag. Scott Ritter vil holde den første præsentation, og så vil vi have nogle flere talere efterfølgende.

For at fortsætte har vi som den næste Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først sige »velkommen« til jer alle. Jeg vil gerne fremhæve den aktuelle situation i Gaza og Libanon, hvor den israelske regering har forbudt FN's palæstinensiske hjælpeorganisation UNRWA. Det har naturligvis forværret situationen totalt, så Philippe Lazzarini, som er kommissær for den organisation, sagde, at FN blev etableret for at gøre en ende på den slags rædsler, som førte til Anden Verdenskrig, og at vi nu står over for den samme slags kaos, som førte til den situation, hvilket er en ret skarp sammenligning af det, der foregår nu, med perioden under nazisterne. Men jeg tror, at hvis man ser på, hvad der foregår i Gaza, så kan man ikke undgå den slags sammenligninger. Lazzarini sagde også, at hvis man i dag ser på børnene i Gaza, så ved vi, at mange af dem vil dø i morgen, og at der faktisk er 650.000 piger og drenge under 18 år, som befinder sig i den situation. Så han sagde, at det betyder, at den såkaldte »regelbaserede orden« er ved at smuldre. Jeg tror, det er den overvældende situation, at den orden er ved at gå i opløsning. Det er det, der udgør den overordnede fare for en global krig.

Den sydafrikanske regering har netop afleveret endnu en rapport til Den Internationale Domstol, hvor de fremhæver intensiveringen af israelernes drab på palæstinensere. Det er et dokument på 750 sider med yderligere 4000 sider med bilag og yderligere materiale. De beskriver tydeligvis meget detaljeret brugen af sult som et krigsvåben og hensigten om at fordrive alle palæstinensere fra dele af Gaza. Det burde være en øjenåbner, men der er stadig regeringer, som leverer våben til Israel. Sådan er situationen i Sydvestasien.

Der er rapporter, som jeg ikke kan bekræfte; jeg kan kun nævne, at de eksisterer, og at der kunne komme et modangreb fra Iran allerede før det amerikanske valg. Der citeres udtalelser fra iranske embedsmænd om, at det, der vil ske, vil være anderledes end noget scenarie, Israel kunne forestille sig, og at Irans reaktion vil være endelig og smertefuld. Hvis det sker, kan det endda ske på valgdagen. Det viser, hvor tæt

vi er på en atomkrig, for hvis det udvikler sig til en aktion/modaktion, og der til sidst bliver brugt atomvåben, så er alting forbi.

En lignende krise er ved at blive opbygget i forbindelse med en mulig NATO-intervention i Rusland på grund af rapporter om de 10.000 nordkoreanske soldater, der angiveligt er i Rusland for at blive trænet. Det er der ingen beviser for. Så var der mødet mellem Austin og den sydkoreanske forsvarsminister, og i samme periode affyrede Nordkorea et ICBM-våben, som havde en længere rækkevidde og fløj højere end noget andet våben, der var blevet testet hidtil. Det er naturligvis for at demonstrere, at Nordkorea har evnen til at nå amerikansk territorium, hvis det bliver nødvendigt.

Så vi har faktisk en ekstremt anspændt situation. På den anden side er alternativet, som vi tidligere har sagt, også synligt. Alternativet var synligt i Kazan, hvor BRIKS-mødet fandt sted. Nu er i alt 22 nationer medlemmer af BRIKS, i hvert fald pr. 1. januar. Der er i alt 50 nationer, som ønsker at være en del af BRIKS. I går og i dag er der en sikkerhedskonference i Minsk, hvor 600 deltagere fra 40 lande diskuterer en skitse til en eurasisk sikkerhedsarkitektur; naturligvis i overensstemmelse med det, Putin nævnte den 14. juni om behovet for en ny eurasisk sikkerhedsarkitektur.

Situationen er så meget i bevægelse, at selv EU kan regnes med i det smuldrende system, for det er meget tydeligt, at EU-Kommissionen er på krigsstien mod flere af sine medlemmer, så premierminister Orbán fra Ungarn beskyldte EU-Kommissionen for at fremme et aktivt regimeskifte mod regeringen i Ungarn, et EU-medlem. The {Financial Times} har en giftig bagvaskelse mod Slovakiets premierminister Fico, som går i samme retning. Og så er der den løbende mulighed for en gentagelse af Maidan-kuppet mod Georgien. Det viser, at situationen virkelig er tilspidset, og vi er absolut nødt til at optrappe vores kampagne for at få et helt nyt paradigme. Vi er nødt til at forlade det geopolitiske felt. Geopolitik var ansvarlig for to

verdenskrige i det 20. århundrede; og nu i atomvåbnenes tidsalder, hvis det kommer til endnu en optrapning – hvad enten det er omkring Ukraine eller Mellemøsten – ville vi være i umiddelbar fare for en global krig, som ville omfatte atomvåben og derfor meget let kunne betyde afslutningen på al civilisation på planeten; den menneskelige civilisation, men også alt andet liv på planeten.

Det er vi meget tæt på i Ukraine, for alle rapporter viser, at ukrainerne taber terræn dag for dag; at situationen bliver militært mere desperat for hver dag, der går. Som Lukashenko sagde på sikkerhedskonferencen i Minsk, er det nu tid til at forhandle. Men Zelenskyj kræver et øjeblikkeligt medlemskab af NATO for Ukraine og adgang til atomvåben for Ukraine; hvilket ifølge general Kujat, den tidligere stabschef for Bundeswehr og tidligere formand for NATO's militærkomité, ville betyde, at NATO øjeblikkeligt ville gå i krig med Rusland. For det vil naturligvis betyde, at NATO får adgang til alle offensive våbensystemer på Ukraines territorium, hvilket var den røde linje for Rusland lige fra begyndelsen.

Så jeg mener ikke, at det er den eneste krise, for en effekt af den smuldrende orden er afspejlingen af optrapningen af såkaldte »hunger spots« i udviklingslandene. Der er fem lande lige nu, som befinder sig i en umiddelbar katastrofe – Haiti, Mali, de besatte palæstinensiske områder, Sydsudan og Sudan. Men der er 22 andre såkaldte "hunger spots", hvor folk dør uden nogen egentlig grund, for det ville være meget nemt at afhjælpe. Behovet for virkelig at ændre verdensarkitekturen, så alle nationer på denne planet kan overleve, og for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til hvert eneste lands interesser på planeten, er mere påtrængende end nogensinde før. Da vi tror – i hvert fald tror jeg, og jeg ved, at mange af mine kolleger her også tror det – at intet af dette virkelig vil blive afgjort endeligt gennem det amerikanske valg. Der vil ske nogle ændringer afhængigt af, hvem der vinder, men jeg er ikke optimistisk med hensyn

til, at det amerikanske valg vil løse de underliggende aksiomatiske årsager til, at vi befinder os i denne krise. Denne geopolitiske idé om, at en gruppe nationer har en interesse mod en anden gruppe nationer, hvor de har ret til at forsvare den med alle midler, herunder militære midler. Vi er nødt til at komme ud af den logik og etablere et nyt system, en ny arkitektur, som hæver os over geopolitikken.

For at sætte det på dagsordenen foreslår vi, at vi snart afholder en internet-Schiller-konference i to dage, hvor vi vil diskutere, hvordan en sådan ny sikkerhedsarkitektur kunne se ud; hvordan vi kommer dertil, og hvilke økonomiske og kulturelle programmer, der er nødvendige for at nå dertil. Lige nu foreslår vi at indkalde til en sådan konference i begyndelsen af december. Jeg har skrevet en meget foreløbig invitation, som vi vil lægge ud i chatten. Den er naturligvis meget foreløbig, for vi vil opdatere den efter det amerikanske valg, for så vil vi vide, hvilken slags geometri vi befinder os i, hvis valgresultatet bliver kendt, som det burde forventes. Men under alle omstændigheder vil vi opdatere invitationen. Jeg vil gerne opfordre alle jer, der deltager i dette IPC-møde, til at hjælpe os med at opbygge denne konference som en meget kraftfuld måde, hvorpå en helt anden udformning af verdenspolitikken er mulig.

Jeg vil slutte med det og give ordet tilbage til jer.

Bemærkninger under diskussionen:

Der blev rejst en masse ting, som fortjener en kommentar. En af dem er, at grunden til, at jeg i begyndelsen nævnte, at Schiller Instituttet har planer om at afholde en todages konference i begyndelsen af december, er, at jeg forventer, at det amerikanske valgresultat ikke rigtig vil løse nogen af de spørgsmål, vi har nævnt. Forhåbentlig vil der komme en løsning omkring Ukraine, men jeg synes, at situationen i Mellemøsten ser meget mere bekymrende ud, hvad det angår. Så jeg mener, at valg er vigtige, fordi de bør udtrykke suverænens vilje – nemlig folkets – men vi er lige nu i en situation, hvor intet

valg i et enkelt land vil afhjælpe dette; hvilket jeg mener er den værste krise, menneskeheden nogensinde har befundet sig i. For hvis en regional konflikt optrappes og fører til en global atomkrig og dermed udslettelse af hele menneskeheden, tror jeg aldrig, vi har haft sådan en situation. De to verdenskrige var forfærdelige og havde utroligt mange ofre; men denne gang ser vi virkelig på den mulige udslettelse af civilisationen.

Jeg tror, det er vigtigt, at Den Internationale Fredskoalition og andre fredsbevægelser ikke mister det af syne, for der vil altid være forskelle på, hvordan man ser på det ene og det andet aspekt. Men jeg tror, at det, der bør forene os alle, er, at vi absolut er nødt til at kæmpe til det yderste for at forhindre, at civilisationen bliver udslettet. Der er en særlig rædsel ved tanken om atomvåben, fordi vi havde flere eksperter – Ted Postol, Steven Starr og andre – som gennemgik forskellen mellem atomkrig og almindelig krig. Så jeg tror, vi er nødt til at vende tilbage til spørgsmålet om, at dette skal forhindres. Jeg har ikke fundet noget bedre svar end at sige, at vi er nødt til at ændre hele paradigmet. Det er ikke nok at løse ... selv hvis man løser ét aspekt; lad os sige, at man afslutter krigen i Ukraine. Men så er der stadig den vedvarende eksplosion i Mellemøsten, eller du har det forestående kollaps af det finansielle system. Det, Chandra Muzaffar nævnte, var, at hegemonen ønsker at bevare sin magt. Så vi er nødt til at løse alle disse spørgsmål på samme tid. Derfor skal løsningen findes på et niveau af en højere orden og en højere natur end det niveau, hvor alle disse konflikter opstod. Det er et nyt paradigme, som sætter menneskeheden først.

Det er mit svar på et af de tidligere spørgsmål om, hvad vi skal gøre for at uddanne de evangeliske (kristne). Se tilbage i historien: Hver gang en nation eller en kultur troede, at de var det udvalgte folk, gik det helt galt. Jeg er ked af at sige det, men det var ideen hos nationalsocialisterne i Tyskland, som mente, at den ariske race var andre racer

overlegen, og at det derfor gav dem ret til at udrydde jøder og sigøjnere og andre mennesker. Jeg synes, at idéen om, at man skal sætte en nation først, er en ødelæggende idé; vi bør ikke tænke på den et eneste minut. Det er umenneskeligt; det fører til katastrofe. Det er derfor, jeg eftertrykkeligt siger, at vi alle må blive enige om at sætte menneskeheden først. Der er kun én menneskerace, og det er menneskeheden som helhed. Hvad din hudfarve er, eller hvilken religion du har, er noget personligt, du kan vælge eller lade være – hudfarve naturligvis ikke. Men det er irrelevant. Det eneste, vi skal koncentrere os om, er, at vi er en del af den ene menneskeart, som er meget speciel. Jeg mener, jeg elsker dyr, og jeg er enig i, at vi med artsdiversiteten bør forsøge at bevare så mange som muligt. Men der er en grundlæggende forskel mellem de bedste dyr og mennesker. For mennesker er, hvis man vil sige det i religiøse termer, Guds, Skaberens, levende billede. Det er derfor, vi har {vis creative}, den kreative kraft. På samme måde som Gud skabte verden og universet, kan vi også skabe ting i universet, hvis man vil tale om det i religiøse termer. Vores kreativitet er en del af det udviklende univers. Det kan ingen andre arter sige om sig selv.

Jeg kan selvfølgelig godt lide alle slags dyr – katte, hunde, æsler og andre. Men ingen af disse arter kan gøre, hvad vi kan. De kan ikke dyrke bedre afgrøder for at få bedre måltider; de kan ikke bygge bedre højhuse for at få mere vandkraftdrevet landbrug i skyskrabere; de kan ikke dyrke planter på den anden side af månen (hvilket kineserne har vist, at vi kan). Så jeg tror, vi er nødt til at respektere det faktum, at det, der gør os til mennesker, er vores fælles væren i Guds, Skaberens, billede. Det mener jeg, at enhver evangelisk bør forstå. Og jeg tror ikke, at der er noget i Skriften – og jeg er ikke ekspert i Skriften, det må jeg indrømme. Men der er intet, der siger, at den ene race er den anden overlegen. Jeg synes, det er en frygtelig tankefejl, og jeg kan kun sige, at det er ødelæggende set fra et kristent synspunkt. Jeg er katolsk opdraget, og jeg kender ikke noget i

den kristne religion, som giver os ret til at udslette andre mennesker, eller som siger, at vi kan forfølge vores interesser med alle midler – inklusive militære midler, inklusive brug af masseødelæggelsesvåben. Det er satanisk; det er en synd. Og jeg kan ikke forestille mig, at det er Guds vilje, at vi skal gå satanismens ærinde. Jeg ved ikke, om jeg siger det på den rigtige måde, men jeg vil virkelig gerne understrege, at vi er den kreative art.

Til Chandra vil jeg bare sige, at det er sandt, at det er den uforholdsmæssigt store individualitet, der har bragt os til det punkt, hvor folk støtter disse politikker. Men jeg tror, at problemet kommer af, at vi har forladt vores bedste traditioner. Hvis vi stadig holdt fast i humanismens principper – og jeg er klar over, at ordet humanisme bruges anderledes i USA end i Europa. I Europa betyder det den bedste periode i den klassiske periode i renæssancen, i den klassiske periode i Tyskland, den gyldne renæssance i Italien. Grundlæggende er det ideen om, at vi som mennesker har talenter, når vi bliver født, og at det er vores glæde og frihed, men også moralske forpligtelse, at vi udvikler alle disse talenter til at blive smukke sjæle. At vi udvikler en smuk karakter; at vi udvikler vores potentiale til at blive genier så meget, vi kan, og på den måde deltager og bidrager til det fælles bedste.

I den asiatiske kultur var vægten altid en smule omvendt; man sagde, at vi først og fremmest har brug for statens og fællesskabets velfærd, og kun hvis man har en velfungerende stat, kan individet trives og udvikle sig. Mens man i Europa lagde lidt mere vægt på, at individet skal perfektionere sig selv, for at staten kan udvikle sig bedst muligt. Jeg tror, at løsningen er det, man finder i Schillers fjerde brev [i de æstetiske breve]. Der er et smukt citat, som jeg ikke har med mig, og jeg kan det ikke udenad; måske kan vi lægge det ind i chatten. Det siger grundlæggende, at ethvert menneske har som den store opgave i sin eksistens behovet for at perfektionere

sig selv og være i enhed med staten. Jeg yder det ikke fuld retfærdighed, for Schiller har et meget smukt sprog, og mit engelsk er nogle gange ikke tilstrækkeligt til at udtrykke det på den rigtige måde. Se venligst på dette citat, for jeg tror, at hvis man både perfektionerer staten for individernes velbefindende, og man på den anden side har den idé, at alle individer har behov for og nødvendighed af at perfektionere sig selv, så ender man i samme tilstand – den bedst mulige frihed for individet og den bedst mulige udvikling af staten. Og det er det, vi bør sigte efter. Jeg tror ikke, det er en selvmodsigelse, som ikke kan løses.

Problemet er, at Vesten, som lagde lidt mere vægt på individualitet end Asien, da det neoliberale paradigme tog over, og vi blev det, som den russiske udenrigsminister Lavrov engang kaldte »de post-kristne værdier«, så kom man virkelig i den situation, vi har nu. Alt er frit; alt er tilladt. Så ender man i det hul af umoral, hvor vi befinder os i Vesten lige nu. Så jeg tror, at den rigtige måde at komme tilbage på sporet på er, at vi vender tilbage til vores bedste traditioner inden for humanisme, til de principper, som grundlæggerne af den amerikanske revolution havde. Jeg tror, at hvis vi gør det, så vil en dialog mellem civilisationer være absolut mulig.

Så jeg ville bare komme med den kommentar. For det er op til os; vi er nødt til at forbedre os. Jeg er enig med Friedrich Schiller i, at der ikke vil ske nogen forbedring af den politiske situation, medmindre vi forædler os selv. Det må alle gøre individuelt, for staten eller nogen anden institution kan på ingen måde befri os fra det behov, vi har for at udvikle os. Vi er nødt til at vie vores liv til et højere formål, som er udviklingen af menneskeheden som helhed. Afsluttende bemærkninger:

Jeg kan kun sige, at jeg vil opfordre folk til, hvis de har et bestemt synspunkt, og de mener, at det, vi diskuterer her, ikke dækker det, at de nogle gange er nødt til at revidere

deres tankegang. Jeg synes, det er meget tydeligt, at menneskeheden for første gang sidder i samme båd. Eksistensen af atomvåben, som kan udslette livet på planeten; internettet, som gør, at man kan nå det fjerneste hjørne af kloden for at holde konferencer og alle mulige ting, gør det berømte ordsprog om, at verden er blevet en landsby; det faktum, at man har pandemier, som på grund af flyrejser kan spredes på en dag over hele kloden. Jeg kunne sikkert komme med en hel masse andre grunde til, at menneskeheden virkelig sidder i samme båd. Før i tiden var det ikke tilfældet. Da Romerriget kollapsede, oplevede man i samme periode en renæssance i Indien kaldet Gupta-perioden, hvor de havde de smukkeste dramaer og poesi osv. Men folk blev ikke påvirket; Romerriget kunne bryde sammen, og andre steder oplevede man en renæssance. Det tog måneder at rejse, så selv nyhederne om disse udviklinger ville nogle gange ikke komme tilbage i løbet af et helt liv. Denne gang er det anderledes. Alt er øjeblikkeligt, alt er forbundet. Med AI og digitalisering vil det hele bare gå hurtigere. Hvis vi i denne sammenkoblede verden ikke finder en løsning, som tager hensyn til hver enkelt nations, hver enkelt civilisations interesser, vil vi ikke kunne klare det sammen.

Enten vinder vi sammen, eller også dør vi sammen; det er et berømt gammelt ordsprog. Jeg tror, det kræver, at vi virkelig tænker over, hvordan vi kan definere en verdensorden, som tager hensyn til alle nationers interesser – USA's, de europæiske nationers, de afrikanske nationers, Ruslands, Kinas, Irans, Nordkoreas, Israels og Palæstinas. Hvordan definerer man en sikkerhedsarkitektur, som alle kan acceptere, fordi de føler, at den ikke går imod deres interesser? Jeg tror, at det er muligt. Jeg tror, at det magiske ord for det er udvikling, for hvis man bare sætter alt ind i ligningen og forbliver statisk – status quo – så ser disse konflikter ud til at være uoverkommelige. Men når man siger, at alle nationer fra nu af ser det som deres egen interesse at fremme alle andres interesser og vice versa, så er det nemt. Harmoni

kan kun opstå, hvis alle nationer og alle underafdelinger udvikler sig til deres bedst mulige.

Det er dybe filosofiske spørgsmål, som tidligere er blevet tacklet af tænkere som Nicholas af Cusa, Leibniz og Confucius. Det kræver en filosofisk tilgang, for hvis man bare siger: »Men de nøgne fakta er sådan, og mine materielle interesser er sådan«, så kommer man ikke frem til en løsning. Man er nødt til at gå ind i filosofiens, metafysikkens, videnskabens, den store kunsts og især et ekstremt ophøjet menneskebillede, som man er nødt til at anerkende enten i virkeligheden eller som et potentiale i alle andre væsener. I ved alle, at hvis man taler med sin nabo og siger til ham: »Du er bare et modbydeligt eksemplar af menneskearten, og du er grim og dum,« så er det meget let at få problemer med sin nabo. Hvis du er afhængig af dit temperament, ender du i slagsmål eller det, der er værre. Men hvis du siger: »Jeg så, at du talte så pænt til børnene i nabolaget. Du har et utroligt pædagogisk talent. Hvorfor udforsker du ikke denne bog, som jeg lige har læst, fordi den indeholder følgende indsigter i, hvordan man kan gøre pædagogik bedre?« Det hele afhænger virkelig af, hvordan du forholder dig til den anden person, hvordan du forholder dig til den anden nation, om du får krig eller fred. Jeg tror, det er den raffinerede personlighed, der gør forskellen. Jeg tror ikke, at den profit, som lige nu ser ud til at styre verden, vil være det eneste motiv. Jeg har en grundlæggende tro på menneskets godhed. Når man giver dem den rette opmuntring, eller nogle gange skal de bare konfronteres og slippes løs, så de gør ting ud over deres såkaldte grænser, så frigør man et kreativt potentiale i den anden person.

Jeg tror, vi er nødt til at have den kærlighed til menneskeheden, hvis vi vil ud af det her. Jeg kan ikke se, hvordan vi skal redde denne verden, hvis vi ikke alle individuelt, startende med os selv, forpligter os til at blive bedre mennesker; at vi vil være mere kærlige; at vi vil have en mere generøs holdning til alle andre mennesker. Hvis vi kan

starte en bevægelse af mennesker, der elsker menneskeheden, er jeg helt sikker på, at de milliarder af mennesker, der findes, vil bringe denne godhed og disse syndens strukturer frem, som lige nu klart dominerer verden – det var, hvad pave Johannes Paul II sagde ved afslutningen af den kolde krig; at syndens strukturer findes i øst og vest. På det tidspunkt var det den kollapsende Sovjetunion. Han advarede mod de neokonservatives eufori og sagde: »Nej, I har ikke vundet den kolde krig, for disse syndens strukturer findes også i Vesten.«

Jeg tror, vi er nødt til at tænke på disse spørgsmål på en anden måde. Men jeg tror ikke, vi kommer uden om at organisere, organisere og organisere. Få mange flere mennesker ind i denne IPC-proces. Organiser, at Schiller-konferencen, som nu er fem uger væk, kan blive en rigtig massebegivenhed, der involverer tusinder og atter tusinder af mennesker på alle kontinenter. Og sætte gang i ideen om en ny økonomisk verdensorden, som gør det muligt for alle mennesker på planeten at overleve og have det godt.

Så jeg vil bare slutte af med at sige, at vi befinder os i det farligste øjeblik i verdenshistorien nogensinde; men jeg kan også se, at vi potentielt står ved begyndelsen af en smuk ny renæssance, hvor vi overvinder disse syndens strukturer, fordi vi endelig bliver mennesker og bliver kreative og lever sammen og fejrer denne unikke karakter hos hele menneskearten. Så selv om vi bør være på vagt, årvågne og alarmerede, bør vi også være optimistiske. For hvis vi gør, hvad vi skal, kan vi vinde denne kamp.